

са трупали въ първыѣ жилища на Индоевропейско-то племе, Славеныѣ сѣ потеглили за първый пѣтъ къмъ Каспійското море, а оттамъ, въ разны времена, сѣ прегазвали прѣзъ Руссія и сѣ отивали едни къмъ Сѣверъ, други къмъ Западъ, а трети къмъ Югъ. Туй, мыслимъ, е достаточно за явеніето, дѣто на-мѣрвамы славенскы слѣды, като почнешь отъ Каспійско море, прѣзъ Донъ и Волга направо, чакъ до Балтійското море на сѣверъ и пакъ до Епиръ и Пелопонесъ на югъ.

В. — *Старыѣ и новы имена на Славеныѣ.* ⁽⁹⁾

Колкото е любопытно, толкозъ и истина, че народыѣ въобще иматъ по двѣ и повече имена. Едното си го даватъ тѣ самы на себе си и на тѣхныѣ ближни, а другото имъ са дава отъ съседныѣ тѣмъ народы. Първыѣ обыкновенно быватъ съ похвалително значеніе, като представляватъ нѣкое качество или преимущество, което може да ласкае народното чувство, или което съ происхожденіето си напомнева името на нѣкой чутовенъ главатаръ, съ когото народътъ може да са гордѣй. Вторый видъ имена, които са даватъ отъ чуждыѣ, изразяватъ или присмѣхъ или презрѣніе къмъ нѣкои отъ главныѣ недостатки на извѣстныя народъ.

Тѣй напр. имената Османлія и Турчинъ, Унгаринъ и Маджаринъ, Богемецъ и Чехъ, Германецъ и Швабъ, сѣ имена отъ които едни сѣ пріятны на съотвѣтственныѣ си народы и съ които са наричатъ тѣ самы, а другыѣ — умразны и даватъ имъ са отъ чужденцыѣ или отъ неприятелиѣ имъ, какъто

⁽⁹⁾ По сѣщыя и други ёще источники.